

אלמנה לכהן גדול

פרק שביעי יבמות

סמ.

עין משפט נר מצוה

(א) [לעיל סח: לקמן פז:];
 (ב) [לעיל סח: וש"נ];
 (ג) [לעיל י: וש"נ];
 (ד) [שורשו עם הכניו חסיד
 ב' תיבות דלא ה"ל אלף לא
 יחלל זרע בעמי שנבעת
 הוי"ו עדין אינו זרעו
 שכינה בו ומדמיז זרעו
 הוא כאלו אמר זרע לו וזהו
 מקום זרעו לו כ"כ בעלי
 סוגיות פ' ש"ה דף שנג
 ד"ה ענין היקף];
 (ה) קידושין ע"ד;
 (ו) [קידושין ע"ה]; (ז) [לקמן
 ע: ע"ו]; ע"ו: ע"ו: קדושין סו:
 ע"ה כחיות ז: חולין סז:];
 (ח) ס"א ל"ג, ט' ז"ל בן
 רש"י (ז) [לעיל ע"ג:];

אשכחן כהנת. דפסיל לה ענד: כולה וצפ קרא יסירא הוא. דהא כתיב בקרא דלעיל מיניה ונת כהן ומאי למכתב אצתריה וכי תהיה אלמנה וגרושה: **אע"ג דאית לה זרע פסול** וכזהמה צעלמה חשיב: **אם כן**. דהאי קרא לקולא כתיב ולאשמועינן דזרע דעובד כוכבים ועבד לא פסיל רבוי ליה ישראלית דכתיב ציה למה לי דכתב ונת קרא יסירא השתא כהנת גופה אשמועינן דלא מיפסלא צורע עובד כוכבים ועבד ליה ישראלית מיבעיא ואי משום לאשמועינן דמי שיש לו אלמנות וגירושין אפי' הכי כי אית לה זרע מיניה לא מיכול ואינטרין למיטר ליה ישראלית האולכת בתרומה צביל צנה כהן דכי תינשא לזר ויהא זר זרע ממנו לא תשוב לתרומה צבילת צעלה הא פשיטא לן דקיון דכהנת גופה מיפסלא צורע ישראל מתרומה דכי נשא כל שכן ישראלית האולכת צביל צנה אלף ודאי כי רבי קרא ליה ישראלית להכי רבייה שאם אולכת צביל צנה ונבעלה לעובד כוכבים ועבד אפי' אין לה זרע נפסלה דלא נפקא לן מכהנת כדלמירין לעיל (דף סח:). כהנת היא דקדיש גופה כו': **ולרבי עקיבא דאמר אין קידושין חופסין**. לאדם פסול והאי כי תהיה לאיש זר דלעיל לאו משום הויה נקט ולמימרא דאין ציאת פסול פוסלת אלף צמי שראוי לקדש דהא אין קידושין לשום פסול והאי כי תהיה אם צא ללמד על ציאת פסולין אינו אלף לשון צעילה וכל הזרים אלנה צמשמע שתהא ציאתם פוסלת אפילו עובד כוכבים ועבד: **אלמנה וגרושה**. לאשמועינן עובד כוכבים ועבד למה לי: **אלמנה להחמיר כו'**. כלומר לאו למעוטי מי שיש לו אלמנות וגירושין אלף גופיה אינטרין אלמנה כדי להחמיר עליה דאי לא כתיב ה"א אלמנת ישראל והיא בת כהן מיכול ואע"ג דאית לה זרע וגרושה אינטרין לכתביה רחמנא להקל עליה ולמימר (דכי נתגרשה מישראל להקל) דכי לית לה זרע מישראל מיכול דאי לא כתיב ה"א אע"ג דאית לה זרע לא מיכול דקיון דאיפסלה מכהונה מתרומה נמי מיפסלה: **ואימא נבעלה לפסול לה אף מחזיר גרושה**. משנישאת לאחר דהא זר הוא אלנה ותפסי לו צה קידושין אלמנה תניא צהחולן (לעיל מד:). היא כשרה וילדה כשר ואוקומנא כשרה לכהונה וכ"ש בתרומה: ה"א חלל דלאו זר אלנה הוא לא ליפסול. דהא חלל מותר אפילו בכהנת: **מקוש זרעו**. של כהן גדול מן האלמנה לו מה הוא פוסל האלמנה צביאתה מן התרומה כדיליף צפרק עשרה יחסין (קדושין דף ע"ו). ולא יחלל מי שיהיה כשר ונתחלל וזו היא האלמנה אף זרעו החלל פוסל אשה צביאתה מן התרומה: **ואימא** דהאפקה רחמנא צלשון כי תהיה משעת הויה אי קידש פסול את האשה פסולה עולמית ואפי' מת כאלו צא עליה: כהן גדול צביאה הוא דפסיל

כדכתיב (ויקרא כג) לא יחלל זרעו כשיש זרע חילל והכי נמי תנן צבצה על יצמתו (לעיל דף ע"ו). נתארמלו או נתגרשו מן הנישואין פסולות מן האירוסין כשרות: **מלרי שני**. פסול זרעו כשר לת"ק כיון דהוא פסול פוסלה צביאה לרבי יוסי לא פסיל: הכי גרסינן מה כהן גדול צאלמנה ציאתה ופוסל כו': **מלרי ואלדומי שני צביאתה צעצירה ופוסל כו'**. מלרי ואלדומי שני צביאתה צעצירה דכתיב (דברים כג) שלישי ולא שני: **כל שאסה**. כהן נושא צמו אשה כהן נושא אלמנתו: **גר עמוני**. הוא וצנו וצנו עד סוף העולם פסולין אצל צמו כשרה דקיימא לן (לקמן דף ע"ו): **עמוני ולא עמונית**. לרבי יוסי דתלי טעמא צכל שורעו פסול הואיל ויש שורעו פסול פוסל ולרבי עמוני. אפי' על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכיל דאין קיינו קנין: **הרי אלו פוסלין**. שהרי נתחללה צביאת פסול לה: **הרי ישראל שצא על צמ קנן**. צאונס או צביאתו שלל לשם קידושין: **עצירה**

ואימא מי שיש לו אלמנות וגירושין בה כו'. תימנה צכל דוכמא למותרא מקשינן והכא פריך דנקיש לקולא: **אם כן רבויי צויה וישראלית**. תימנה דהא אינטרין לרביי ליה ישראלית לאשמועינן דחורת צביל צנה כדלמירין צסוף יש מותרות (לקמן דף פ"ו). ויש לומר דמשמע ליה דאינטרין ליה ישראלית לכל מיני דליירי קרא ולאשמועינן דכי אית לה זרע נמי מן העובד כוכבים מיכול צביל צנה לא אינטרין כיון דאשמועינן צכהנת דקדיש גופה: **כי תהיה כי תבער**. ואם תלמר לדידה נמי איכא לאוקומי צאלמנה לכהן גדול לרבי סימאי וצבעולה לכהן גדול אפי' לרבי ישצב ויש לומר דכל פסולי כהונה נפקא לן דמיפסלי בתרומה מלא יחלל אי נמי לא משמע ליה לאוקמי לאיש זר גבי כהן ואי"ת ולוקמא צסוטה שצא עליה צעלה צדקן דליכא אלף עשה דונטמאה ויש לומר דזר אלנה מעיקרא צעינן אפילו לרבי עקיבא כיון דלא הוי ממזר ומייהו קשה דלמה ליה למימר מאי כי תהיה כי תבעל צפשיטות הוה מצי למיפוך דלמאי אינטרין קרא לרבי עקיבא לעובד כוכבים ועבד דהשתא ממזר הוי מיפסלא צביאתו מיבעיא כדלמך צפרק עשרה יחסין (קדושין ע"ו וש"ס): **כהן גדול באלמנה בביאה אחרה**. כדלמך צפ' עשרה יחסין (שם דף ע"ו וש"ס) צעל לוקח משום לא יחלל ואם תלמר היא גופה מנלן דלא צעינן תרתי הא כתיב לא יקח ולא יחלל ויש לומר דלגבי ט' כהן אין להצריך קידושין דכ"ש צלא קידושין וכיון שהצן נפסל גס היא נפסלת: **ושנייהם לא צמדוה אלא מאלמנה צבהן גדול**. עיקר טעמא הוי מלאיש זר אלף דמכ"ג צאלמנה ילפינן צמאי מסכתר לאוקמי קרא ואי לאו קרא דלאיש זר ליכא למילף מקל וחומר דאלמנה שתחלל כדפירשמי לעיל (דף ע"ו ד"ה מה): **והמפתה והשושה**. הא דלא תנן קטן צהדייהו דלא תקינו ליה רצנן קטנא דקתני צגמרא (לקמן דף ע"ו): שוטה וקטן שנשא כו' אמר רבי יצחק דהיינו משום דצעי למימני צסיפא וילדה דלא מימני ליה צקטן:

לא פוסלין ואם מאבילין. לא אינטרין לאשמועינן צאונס ומפתה דאין מאכילין ומשום לא פוסלין נקטיה ואפילו לרבי אלעזר דלמך פ' פנוי הבא על הפנויה שלל לשם אישות עשאה וזנה נראה דלא מיפסלה בתרומה דאין זה לאיש זר: **ושאת**

מי שיש לו אלמנות וגירושין בה. כהן ישראל, הוא דכי מת וזרע אין לה וצבה אל בית צביה וגו' (לעיל סח). דלמי פוסלה צביאתו מנשבו קדושין ע"ה וסוטה כ"ב). שאין לו אלמנות וגירושין. שלל תפסול לה צה קדושין וכשמת אין שם אלמנות עליה (סוטה ע"ה). ולרי עקיבא דאמר אין קדושין חופסין בחיביבי לאשה האסורה על המקרה צלאו ורבי פליגי עליה ואתרי בחיביבי כתיבת הוא דלא תפסי אלף צמיי לאון תפסי (סוטה ע"ה). צהחולן (מד:). צביאתה המזיר גרשמו ורבי לומר אין לו קדושין (כתובות ס"ג). אז דקמי (לעיל ז' ט"ז) עשה צה מחמיר אן לאחר מלצה כלום כלומר אין המאמר חופס צה דקס ליה השתא צלא צביה, ואמר צגמרא (צ"ג). תניא רבי לומר אין הדברים הללו אמורים אלף לרביי ר"ע שהיה עשה מלצה כערה (קדושין ס"ה). מה הוא פוסל. דכתיב גדול הבא על האלמנה פוסל מן הכהונה וזו התרומה. דיליף לה מלא יחלל. שני חילוקין צמשמע. שחלל אותה וזת הולך (סוהדרין ע"ה). מצרי שני ואדומי שני איכא בינייהו. לתנא קמל כל מלרי סתם האסור צקהל קאתר ואפילו שני ומייהו שלישי לאו מלרי קרי ליה דשכאל מעלה הוא (קדושין ע"ה). מכהן גדול צאלמנה. שמתנו שחללה צביאתה כדילפינן לה מלא יחלל. שני חילוקין צמשמע מדלא כתיב לא יחל אחד לה ואחד לרעו, ופוסל את אשה צביאתה (ש"ס). אף האי צמי פוסל. ומלרי שני ציאתה צעצירה הוי (ש"ס). גר עמוני ומואבי איכא בינייהו. לרי יוסי פוסל דהא יש מורש שהא פסול. שהזכרים אסורים איכור עולם. ולרי שמשון הואיל וצמו כשרה דעמוני ולא עמונית, אלמנתו נמי כשרה (ש"ס).

תורה אור השלם

1. ולא יחלל זרעו צעצירה כי אפי' מן מקדושי:
2. בגימ' אשר וקדו' להם דור שלישי יבא להם בקהלה וכו' דברים כג ט

גליון הש"ס

רוב' ד"ה כי תהיה וכו' דליכא אלא עשה. שני לעיל דף ע"ב צביאתה מאי נסתרה:

הגהות הב"ח

(א) נמי אף הכי חלל דלאו זר הוא לא לפסול כ"ל ומיבת מעיקרא מתקן (א) נתבטא כ"ל הרי ישראל:

כדכתיב (ויקרא כג) לא יחלל זרעו כשיש זרע חילל והכי נמי תנן צבצה על יצמתו (לעיל דף ע"ו). נתארמלו או נתגרשו מן הנישואין פסולות מן האירוסין כשרות: **מלרי שני**. פסול זרעו כשר לת"ק כיון דהוא פסול פוסלה צביאה לרבי יוסי לא פסיל: הכי גרסינן מה כהן גדול צאלמנה ציאתה ופוסל כו': **מלרי ואלדומי שני צביאתה צעצירה ופוסל כו'**. מלרי ואלדומי שני צביאתה צעצירה דכתיב (דברים כג) שלישי ולא שני: **כל שאסה**. כהן נושא צמו אשה כהן נושא אלמנתו: **גר עמוני**. הוא וצנו וצנו עד סוף העולם פסולין אצל צמו כשרה דקיימא לן (לקמן דף ע"ו): **עמוני ולא עמונית**. לרבי יוסי דתלי טעמא צכל שורעו פסול הואיל ויש שורעו פסול פוסל ולרבי עמוני. אפי' על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכיל דאין קיינו קנין: **הרי אלו פוסלין**. שהרי נתחללה צביאת פסול לה: **הרי ישראל שצא על צמ קנן**. צאונס או צביאתו שלל לשם קידושין: **עצירה**

אלמנה לכהן גדול פרק שביעי יבמות

ונשאת לעבד. תימה למה קמני ונכזשה עם העבד דקמני ונכזש עם השפחה דנישואין לא שייכי זה: **בזנות לא חששו.** כדפי' זקונטרס דאשה מונה מתהפכת כדי שלא תתעבד ושופטה נמי אע"פ שגשגת לו מתהפכת ואין

עיברה לא סאכל כדלפינן לעיל (דף טו:). עובר פוסל דכתיב: **נחמד העובר במעיה האכל**. מיד וה"ה נמי אם ילדו ומת: **עיברה לא סאכל** שהעובר אינו מאכיל את אמו ישראלית עד שיגדל לאור העולם כדכתיב (ויקרא כג) ויליד ביתו יאכלו ילוד מאכיל שאין ילוד אין מאכיל^(א): **גדול משל אז**. שהעובל לא יכול להאכילה מפני שלא צא עליה לשם קידושין ולא קנינו הוא וצנו מאכילה: **העבד פוסל משום זיאה**. אם צא על כהנת פסלה מן התרומה כדאמרינן בגמרא לעיל (דף סח:): **ואין פוסל משום זרע**. אם יש לה זרע לנת כהן מישראל כשר שהוא עבד ומת בעלה ישראל ונשאר זה לא אמרינן הרי זרע יש לה מישראל ולא תשז למרומת אזיה דעבד ודאי לאו זרע הוא. ומפרש ואזיל היכי משכחת לה שיהא צן ישראל כשר עבד: **ונכזש על השפחה**. נדחק ונדבק עליה לשון מכזש פריש"א בלע"ז ולשון גנאי הוא: **הרי זה עבד**. שולד שפחה כמיה דכתיב האשה וילדיה (שמות כח): **היפה אם אציו**. צת כהן לישראל תאכל בתרומה אם מת אציו והוא תאכל אע"ג דולד ולד בעלמא פסיל כדאמרן (לקמן דף ע.) זרע זרעה מנין כו' האי לא פסיל דהא לאו צתר אציה אזיל ולא זרעו הוא. צת ישראל לכהן ומת צנה מכהן וצנו צן צנה קיים והוא עבד לא תאכל בתרומה ללאו זרע הוא: **כ"ג פעמים שוא פוסל** את צת כהן מן התרומה משום זרעה מישראל: **מאכיל אם אמו**. (א) לאחר מיתת אציו: **ופוסל אם אם אמו**. אפילו לאחר מיתת אמו דאי לאו הוא הוה הדרה אם אמו לתרומה דבי נשא לאחר מיתת צתה כדאמר ציט מותרות (לקמן ד' פו). מת צנה מישראל תאכל בתרומה: **וזהו**. האשה אומרת לא כצני כ"ג כלומר לא ירבו כמותו: **גב' נשויסהן פטורות**. אלמא אין קנין לשופטה: **כיון דאי פשיטא** לן דעיברה אמרינן לה לא תאכל אמאי קמני מתניתין ישראל צבא על צת כהן בצאונס ופיתוי תאכל ליחוס שמה עיברה: **מי לא סנן**. צפי' ד' אחין גבי נשים שהוחלפו בשעת כניסתן לחופה מפרשין אותן מצעליהן ג' חדשים שמה מעוברות הן והולדות ממורין ובעינן הצחנה צין ולד כשר לולד פסול אלמא לחדה ציאה חיישין: **ליוחסין חששו**. מעלה עשו ליוחסין לחוס לציאה אחת ולספק: **הרי זה גיעין**. כהן לנת ישראל: **אסורה לאכול בתרומה מיד**. דכל שעתא אמרינן השתא מיית אלמא אסרי לה

רוצה להתעבד ממנו לפי שיראה שלא מוכל לסובלו כדאמרינן בפרק חרש (לקמן דף ק"ב: ושם) דלין אדם דר עם נחש כצפיפה אחת: **רב אמר הוירד ממוזר בו**. צפי' עשרה יוחסין (קדושין דף ע"ה). מפרש פלוגמיהו צג' גווי: **אמר ליה אביי לעולם אימא דך אע"ג דלא דיימא מעלמא אמר רב הוירד ממוזר**. ולהאי לישנא הא דקאמר צפי' דכמות (דף יג:). הוא ארוס וארוסו דאמו לקמיה דרב יוסף היא אמרה מיניה והוא אמר (י) אין מינאי אמר רב יוסף למאי ניחוש לה חדה דהא קא מודה ועוד האמר רב יהודה כו' לצביי דאית ליה הכא דלרב הולד ממור אע"ג דלא דיימא מעלמא לא סגי התם צטעמא קמא צלא ועוד:

איכא דאמרי בבא עליה כ"ע לא פריגי בו. פירוש היכא דלא דיימא מעלמא מודה אציי דאין הולד ממור אלא הכי איתמר כו' ופליגי אציי ורצא צדימא מיניה ודימא מעלמא: **צבל**

אי עיברה לא תאכל בתרומה נחתך העובר במעיה תאכל (א) היה כהן שבא על בת ישראל לא תאכל בתרומה עיברה לא תאכל ילדה תאכל נמצא כחו של בן גדול משל אב העבד פוסל משום ביאה ואינו פוסל משום זרע כיצד בת ישראל לכהן בת כהן לישראל וילדה הימנו בן והלך הבן ונכבש על השפחה וילדה הימנו בן הרי זה עבד היתה אם אביו בת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה בת כהן לישראל תאכל בתרומה בת כהן לישראל כיצד בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל וילדה הימנו בת והלכה הבת ונישאת לעבד או לעובד כוכבים וילדה הימנו בן הרי זה ממוזר היתה אם אמו בת ישראל לכהן תאכל בתרומה בת כהן לישראל לא תאכל בתרומה י"כהן גדול פעמים שהוא פוסל כיצד בת כהן לישראל וילדה הימנו בת והלכה הבת וניסת לכהן עומד ומשמש על גבי המזבח מאכיל את אמו ופוסל אם אמו זאת אומרת לא כבני כ"ג שהוא פוסלני מן התרומה: **גב' תנינא**

להא דת"ר^(ב) שופטה וקמן שנשאו נשים ומתו נשותיהן פטורות מן החליצה ומן הייבום: כיצד (א) היה ישראל שבא על בת כהן תאכל בתרומה עיברה לא תאכל: כיון דעיברה לא תאכל ליחוש שמא עיברה מי לא תנן^(ג) מפרשין אותן ג' חדשים שמא מעוברות הן אמר רבה בר רב הונא ליוחסין חששו לתרומה לא חששו ולתרומה לא התניא^(ד) הרי זה גיעין שעה אחת קודם למיתתו אסורה לאכול בתרומה מיד אלא אמר רבה בר רב הונא בנישואין חששו בזנות לא חששו ובנישואין מי חששו והתניא יבת כהן שנישאת לישראל ומת טובלת ואוכלת בתרומה לערב אמר רב הסדא טובלת ואוכלת עד ארבעים דאי לא מיעברא הא לא מיעברא ואי מיעברא עד ארבעים מיא בעלמא היא אמר ליה אביי אי הכי אימא סיפא הוכר עוברת במעיה תהא מקולקלת למפרע מאי מקולקלת עד ארבעים איתמר הבא על ארוסתו בבית חמיו רב אמר הולד ממור ושמואל אמר הולד שתוקי אמר רבא מסתברא מילתיה דרב דדימא מעלמא אבל לא דיימא מעלמא בתרא דידיה שדינן ליה אמר רבא מנא אמינא לה דקתני ילדה תאכל הכי דמי אילימא דדימא מעלמא ילדה אמאי תאכל אלא לאו מיניה דיימא ולא דיימא מעלמא ומה התם דלהאי איסורא ולהאי איסורא בתרא דידיה שדינן ליה הבא דלהאי איסורא ולהאי היתירא לא כל שכן א"ל אביי לעולם אימא לך כל היכא דדימא מיניה אע"ג דלא דיימא מעלמא אמר רב הולד ממור מ"ט דאמרינן מדאפקרא נפשה לגבי ארוס אפקרא נפשה לעלמא ומתני' שהיו שניהם חבושים בבית האסורין איכא דאמרי^(ה) בבא עליה כ"ע לא פליגי דבתריה דידיה שדינן ליה והכי איתמר^(ו) ארוסה שעייברה רב אמר הולד ממור ושמואל אמר הולד שתוקי אמר רבא^(ז) מסתברא מילתיה דרב דלא דיימא מיניה ודימא מעלמא אבל

מספק: **אלא אמר רבה**. לא תימא לתרומה לא חששו דודאי חיישין לספיקה אלא תריץ לפירכה דלעיל הכי: **צנישוין**. כגון שנתחלפו צניסתן לחופה חששו לשמה נתעבדו דהא לא הפכו: **אבל צנוס לא חששו**. כדקיימא לן^(ח) אשה מונה מתהפכת כדי שלא תתעבד הלכך ליכא ספק: **ומת**. בעלה צו ציוס: **עובלת**. משום ציאה דכתיב ואשה אשר ישכב איש אותה שכבת זרע וגו' (ויקרא טו): **ילירת הולד ארבעים יום**: **היא מקולקלת למפרע**. לשלם תרומה שאכלה קרן וחומש דאשתכח דזרה הויא ואלכה תרומה בשוגג ואי כדקאמרת מאי מקולקלת הא ודאי כל מ' לאו זרה היא: **עד מ'**. אם אכלה לאחר מ' תהא מקולקלת למפרע עד יום ארבעים. ומדמתרן רב חסדא אוכלת עד ארבעים שמע מינה מת בעלה דקתני צברייתא הוי דמת צו ציוס שנשאה דאי שהה אלה זמן מרובה לאלתר אסורה דלמא מעוברת היא דהרי כצו ארבעים יום: **הולד ממור**. אע"פ ששניהם מודים שצא עליה חיישין הואיל ופרוזה היא אחר נמי צא עליה ואיעברה מיניה: **שסוקי**. ספק ממור דהא מספקא לן אי מארוס הוא וכשר אי מאיניש אחרינא הוא הלכך ממור ספק הוא: **מספגרא מילסיה דרב**. דמשוי ליה ממור ודאי: **דימא מעלמא**. שחשודה מאחרים דליכא לאכשורי כשאר צני דומה שהם כשרים דהתם כיון דנשואה היא רוב צעילות הלך אחר הצעל אצל הכא לאו אורחיה למיבעל כולי האי צלא חופה: **דקמני צמסני' ידה**. ארוסה ומפוחה צת ישראל מכהן תאכל בתרומה משום צנה דמחוקין ליה צכהן: **הכי דמי אי דיימא**. נמי מעלמא אמאי תאכל אלא לאו דדימא מיניה לחודיה וקשדינן ליה אצמריה ואע"ג דלדידיה אסורה ככולי עלמא דגזרו על יחוד של פנויה וכל שכן ארוסה דלגבי ארוס היתר ולעלמא בציוס ואי היכא דדימא מיניה לחודיה אמרינן שדינן ליה לולד: **צבא עליה כולי עלמא לא פליגי**. היכא דמודה שצא עליה: **הולד ממור**. ודאי דצת רוצא דעלמא שדינן ליה ומאיניש אחרינא הוי: **הכי**

הגהות הב"ח

(א) גב' נחמד העובר במעיה תאכל הרי כהן: (ב) שם ומן הייבום כילד הרי ישראל צבא: (ג) רש"י ד"ה מאכיל את אמו אפי' לאחר מיתת אציו: (ד) רוב ד"ה אמר וכי אמר מנאל כ"ל ומיתת און נמקט:

לעזי רש"י

פריש"א. מכבש.

מוסף רש"י

מפרשין אותן ג' חדשים. שלא לחורר לבעליהן. שמא מעוברות הן. וניסה ממורין ובעינן הצחנה צין זרע כשר לזרע פסול שלא יתלו העוברים בבעליהן (ע"ד גז). הרי זה גיעין שעה אחת קודם למיתתו ירא שמה ימות פתאים או צער אחרת ותיקק אשמו לחליה וימות לה גט כשהוא צריא ואומר לה גט זה יבא לגרשן שעה אחת קודם מיתתו (סוכה כג). אסורה לאכול בתרומה מיד. צת ישראל הנשואה לכהן שאוכלת בצעילה, אסורה מיד, דכל שעתא חיישין עכשו ימות (ג"שין כח). דשמה זו היא השעה שקודם למיתתו והרי היא מנוסחת ממנו (סוכה כג). ארוסה שעייברה. ואין ידוע אם מארוס אם מאיש אחר (קדושין עה). הולד ממור. ודאי, דלמרינן מרובא דעלמא הוא והכל פסולין אלה (שם). הולד שרוקי. שמה מארוס וכשר, שמה מאמר ופסול (שם).